

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΣΙΝΗΣ

Ο Έλληνας βιολιστής που κατέκτησε την Αυστραλία

Μοιάζει με παραμύθι η ζωή του Νικολάου Λεοντσίνη, ενός ανθρώπου που έζησε 43 χρόνια στην Αυστραλία πριν επιστρέψει μόνιμα στην Ελλάδα, στα αγαπημένα του Κύθηρα, όπου και πέθανε πέρυσι σε ηλικία 102 ετών.

Η «οδύσσειά του» καταγράφηκε σε ένα εντυπωσιακό βιβλίο που κυκλοφόρησε φέτος με τίτλο «Νικολάου Π. Λεοντσίνη - Διαδρομές δημιουργίας και κοινωνικής προσφοράς» το οποίο επιμελήθηκε και ο Γεώργιος Ν. Λεοντσίνης, Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών ο οποίος και λέει: «Το αυτοβιογραφικό κείμενο του Νικολάου Παναγιώτη Λεοντσίνη, το οποίο με προσωπική μου επιμέλεια εκδόθηκε στο βιβλίο αυτό, διαθέτει τη δική του αυθεντικότητα και αλήθεια. Καθρεπτίζει τον ψυχικό του κόσμο και αφήνει να εξωτερικευθούν σημαντικές στιγμές της ζωής του και των προσώπων με τα οποία επικοινωνούσε για έναν αιώνα δημιουργικής ζωής».

Μιλώντας για τον «αυτογραφημένο» ο κ. Λεοντσίνης παρατηρεί μεταξύ άλλων: «Ασχολήθηκε με την μουσική. Ήταν αυτοδίδακτος μουσικός, όπως γράφει και στις βιογραφικές του σημειώσεις. Από τεσσάρων χρονών κατάλαβε ότι είχε κάποιο ταλέντο και έφτιαξε ένα βιολί ο ίδιος, γιατί ο πατέρας του δεν του το έδινε, λέει, για να μη το χαλάσει.

Είναι ένας ομογενής Κυθήριος που στα 19 του χρόνια (το 1924) αποφασίζει να μεταναστεύσει στην Αυστραλία. Πήγε πρώτα λίγο στην Αθήνα και μετά στην Αυστραλία. Η πρώτη του αδελφή, η Χριστίνα ήταν ήδη στην Αυστραλία».

Στον πρόλογο του αναφέρει μεταξύ άλλων ο κ. Λεοντσίνης: Το 1918 αποφάσισε να μετακομίσει στην Αθήνα, για να εργαστεί τελικά μόνο τρία χρόνια, ως ζαχαροπλάστης, στο πολύ γνωστό, την περίοδο εκείνη, εργοστάσιο σοκολατοποιίας «Παυλίδη», χωρίς όμως να ξεχάσει το βιολί, αλλά και χωρίς να μένει ικανοποιημένος από την εργασία του αυτήν. Ανήσυχος άνθρωπος καθώς ήταν, μετά από μια σύντομη διάρκεια επιστροφής του στα Κύθηρα, πήρε το δρόμο της μετανάστευσης για την Αυστραλία, με πρόσκληση της αδελφής του Σταματίνας.

Το 1924 βρίσκεται στην Αυστραλία, εργαζόμενος στην πόλη Φρίμαντλ σε επιχείρηση του γαμπρού του Ιωάννη Μαλάνου, συζύγου της αδελφής του. Από τις πρώτες ημέρες της εγκατά-

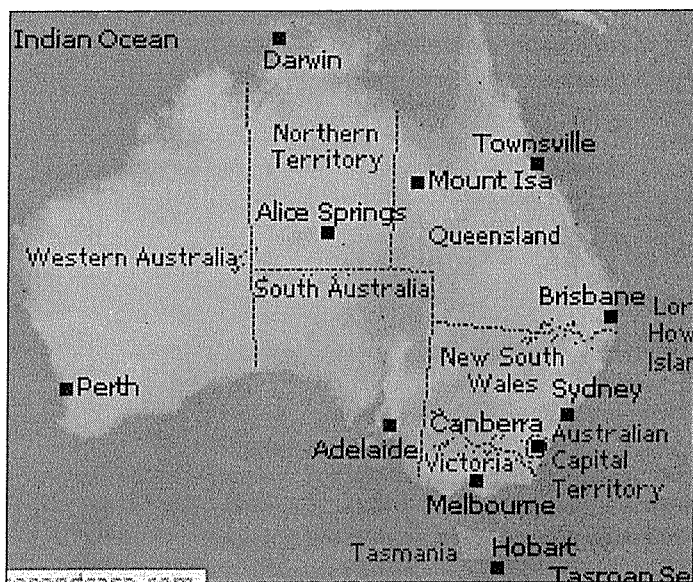
στασης του, οι Έλληνες ομογενείς της πόλης αυτής και οι Κυθήριοι συμπατριώτες του τον αγάλιασαν με πολλή αγάπη. Αρχισαν να τον καλούν σε εσπερίδες και άλλες συγγενικές και φιλικές συγκεντρώσεις που διοργάνωναν φίλοι και συγγενείς. Σε μία από τις εκδηλώσεις αυτές συνάντησε τον πολύ γνωστό στην Αυστραλία Γερμανό βιολιστή Wallace Willey ο οποίος ήταν και πρώτος βιολιστής της ορχήστρας του θεάτρου Empire στην πόλη Fremantle. Κοντά του παρακολούθησε επί τρία χρόνια μαθήματα βιολιού. Ο Willey, που αναγνώρισε την αξία του ως βιολιστή και μουσικού με προοπτικές, τον στήριξε και συντέλεσε, ως δάσκαλος του στο βιολί, στην καλλιέργεια του μουσικού του ταλέντου. Του έδωσε την ευκαιρία να συμμετάσχει στην ορχήστρα του με σόλο βιολί, με αποτέλεσμα ο Νίκος Λεοντσίνης να γίνει ευρύτερα γνωστός στην Ωκεανία.

Ωστόσο, ο ίδιος πολύ σύντομα επέλεξε να εγκατασταθεί στο Σίδνεϊ. Εγγράφηκε στο ωδείο της πόλης, όπου παρακολούθησε μαθήματα μουσικής και βιολιού. Επί μία εικοσαετία έδινε ρεσιτάλ βιολιού με συνοδεία πιάνου στις μεγαλύτερες πόλεις της Ωκεανίας».

Στην Αυστραλία έκανε μια μεγάλη και προσοδοφόρα επιχείρηση κουρντίσματος πιάνων που του παρείχε τη δυνατότητα οικονομικής αυτοτέλειας και ανεξαρτησίας, και αυτό του επέτρεπε να δίνει συναυλίες, κυρίως για φιλανθρωπικούς σκοπούς, στην Αυστραλία και σε άλλες χώρες. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου έδωσε συναυλίες για την ενίσχυση του Ερυθρού Σταυρού. Εκτός από τις συναυλίες για την ενίσχυση των σκοπών του Ερυθρού Σταυρού της Ωκεανίας, ο Νίκος Λεοντσίνης έδινε συναυλίες και για τους Αυστραλούς στρατιώτες. Θεωρούσε υποχρέωση του να προσφέρει κάτι τέτοιο στη χώρα αυτή που τον είχε δεχθεί και στην οποία εργαζόταν. Στόχος του ήταν η ενίσχυση του ηθικού των στρατιωτών. Και βεβαίως ταξίδευε από πόλη σε πόλη της Αυστραλίας αλλά και σε άλλες περιοχές της Ωκεανίας, έγινε πασίγνωστος και ο αυστραλιανός Τύπος ασχολείτο μαζί του. Έγινε γνωστός ως Νικ Λιόν και έτσι τον θυμούνται και οι παλιοί Κυθήριοι της Αυστραλίας».

Ο καθηγητής Λεοντσίνης προσθέτει πως ο ήρωας του βιβλίου είναι και ευεργέτης των Κυθίων

«Πριν πεθάνει», λέει, «αποφάσισε

με όποιες οικονομίες είχε να κάνει ένα πνευματικό ίδρυμα στο νησί. Ζήτησε τη γνώμη τη δική μου, το είχε βέβαια ο ίδιος σκεφτεί και του είπα ότι ήταν μια πολύ καλή ιδέα. Ίδρυσε το πνευματικό κτίριο και του έδωσε το όνομα της οικογενείας του Λεοντσίνηο Πνευματικό Ίδρυμα Κεραμωτού Κυθήρων. Ήταν από το Κεραμωτό, η γυναίκα του ζει ακόμη.

Επανεκάμφε στο νησί, περίπου στα 60 του χρόνια και έζησε 42 επιπλέον χρόνια στα Κύθηρα ή στην Ελλάδα γενικά. Ποτέ δεν εισέπραξε χρήματα να κάνει συναυλίες στο νησί ή στην Ελλάδα.

Μου έδωσε αυτές τις αυτοβιογραφικές του σημειώσεις και τις επιμελήθηκε. Έχω κάνει και τον πρόλογο του και όλο το κείμενο, αυτό λέγεται «Διαδρομές δημιουργίας και πολιτισμού». Τις έχω ονομάσει εγώ, εκείνος δεν είχε δώσει τίτλο. Είναι ένα ενδιαφέρον βιβλίο γιατί πράγματι νομίζω ότι είναι και από τα λίγα που υπάρχουν στην Αυστραλία για ομογενείς Έλληνες οι οποίοι αφού δραστηριοποιήθηκαν στην ξενιτιά έγραψαν και απομνημονεύματα. Είναι ένα καλό ιστορικό ντοκουμέντο για την ζωή των Ελλήνων και των Κυθίων, ιδιαίτερα στην Αυστραλία».

Όπως επισημαίνει ο πανεπιστημιακός δάσκαλος ο Νίκος Λεοντσίνης «τη ζωή του τη μοιράζεται ανάμεσα σε δύο πατρίδες, την Ελλάδα (Κύθηρα) και την Αυστραλία. Εκείνη που τον γέννησε. Ανητήθηκε κυρίαρχα μέσα του. Η γέννηση πρώτης γενιάς, σε ώριμο στάδιο της ζωής του αποφάσισε να διακόψει τη σχέση και τους δεσμούς που είχαν αναπτυχθεί μεταξύ των δύο πατρίδων. Η αμφιταλάντευση του έλαβε τέλος με την οριστική του απόφαση να επιλέξει την παλινοσέτηση. Διατήρησε τις αναμνήσεις μιας περιπετειώδους ζωής που έζησε στη γη της Αυστραλίας, σε μια χώρα που την ίδια περίοδο είχε

προσελκύσει ως μετανάστες εκατοντάδες συγχωριανούς του και άλλους συμπολίτες του από τα Κύθηρα. Από το 1977 επέλεξε να επανεγκατασταθεί στη γενέθλια γη, στο Κεραμωτό των Κυθίων. Έμειναν στο Σίδνεϊ τα παιδιά του, Νίνα και Παναγιώτης, με τις οικογένειές τους, αποκαταστημένα πλέον».

Οι μνήμες του, που καταγράφονται από τα πέντε ταξίδια του με το θρυλικό Πατρίς, το πλοίο που επί χρόνια μετέφερε τους Έλληνες μετανάστες στους Αντίποδες, είναι εντυπωσιακές. Την ίδια εποχή ο Ν. Λεοντσίνης έκανε ταξίδια «προσκυνήματος» από την Αυστραλία στην Ελλάδα με το Πατρίς...

Πέντε φορές είχε ταξιδέψει με το Πατρίς, όπως σημειώνει, πάντα στην ίδια καμπύνα. Δίνει σε τακτά χρονικά διαστήματα κονσέρτα μέσα στο πλοίο, σε ένα ταξίδι διάρκειας, υπό ευνοϊκές συνθήκες, τουλάχιστον είκοσι πέντε ημερών.

Στα Κύθηρα, όπου έζησε τα τελευταία τριάντα χρόνια της ζωής του, παρακολούθησε από κοντά την πρόοδο της πατρίδας του και τους συμπολίτες του που ζούσαν και εργάζονταν γύρω του.

Ο Νίκος Λεοντσίνης ήταν ένας κοινωνικά ευαισθητοποιημένος, άνθρωπος, αγαπητός στους χωριανούς και τους συντοπίτες του.

Ο επιμελητής της έκδοσης υπογραμμίζει: «Περίμενε με μεγάλη ανυπομονησία και χαρά την έκδοση του βιβλίου αυτού. Είχαμε συναποφασίσει αυτό να έλθει στη δημοσιότητα παράλληλα με τα εγκαίνια του «Λεοντσίνηο Πνευματικού Κέντρου Κεραμωτού Κυθίων», που με τη δική του πρωτοβουλία και εξ ολοκλήρου οικονομική ενίσχυση κτίστηκε στο χωριό του, το Κεραμωτό Κυθίων. Ο προσδιορισμός των εγκαινίων του κτηρίου αυτού στις 6 Αυγούστου του 2006, γιορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού, ημέρα κατά την οποία πανηγυρίζει ο ναός που βρίσκεται απέναντι από το Ίδρυμα, δεν κατέστη εφικτός λόγω της καθυστέρησης της αποπεράτωσης του κτηρίου. Ο αιφνίδιος θάνατος του Νίκου Λεοντσίνη μας στέρησε τη χαρά να τον έχουμε μαζί μας την ημέρα των εγκαινίων του κτηρίου που με τόση ανυπομονησία περίμενε. Ένα χρόνο αργότερα από τον προγραμματισμό, εγκαινιάζεται το κτίριο με την παρουσία της σεβαστής συζύγου του Ειρήνης».